

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: V. T.P.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dříve Policie ČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie) se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2009, č.j. CPR-15359-1/ČJ-2009-9CPR-C220,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydané Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Mladá Boleslav skupinou povolování pobytu (dále též prvoinstanční správní orgán) dne 4.9.2009, č.j. CPPH-23329-10/ČJ-2008-63 podle ust. § 169 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců), tak že: „řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání podané dne 7.10.2008 panem P. V. T., (dále jen účastník řízení) se podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (pozn. správně má být uvedeno zákon č. 326/1999 Sb.), zastavuje“.

Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalovaného rozhodnutí s tím, že mu nebyla dána možnost podle § 36 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (správně má být uveden správní řád) vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, uvést další skutková tvrzení, navrhnout důkazy a rozhodnutí zvrátit případně ve svůj prospěch.

Žalobce dále tvrdil, že správní orgány obou stupňů nesprávně aplikovaly § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť je na správním orgánu, aby prokázal, že účastník řízení nepodal svojí žádost poslední den takto počítané lhůty. Pokud správní orgán toto důkazní břemeno neunes, považuje se v pochybnostech lhůta za zachovanou podle § 40 odst. 2 správního řádu. Tato právní úprava speciálního právního předpisu, tj. zákona o pobytu cizinců, je odlišná od obecného právní předpisu, tj. správního řádu, kdy se v obdobné situaci nepovažuje lhůta za zachovanou a účastník řízení musí podle § 41 odst. 4 správního řádu při žádosti o navrácení předešlý stav prokazovat překážku a nezaviněné závažné důvody. V případě žalobce však tento postup neplatí. Podle speciálního právního předpisu je správní orgán povinen považovat jeho žádost za podanou řádně a včas, pokud sám správní orgán neprokáže, že lhůta zachována nebyla. Podle odůvodnění žalovaného rozhodnutí se žalovaný zabýval počítáním lhůty podání žádosti pouze ve vztahu ke konci platnosti předchozího povolení k pobytu, ale zcela ignoroval počítání lhůty podle věty druhé ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom správní orgán I. stupně upozornil opakovaně sdělením ze dne 28.8.2009 a žádostí ze dne 7.9.2009 na skutečnost, že žádost podal řádně a včas ve lhůtě podle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Správní orgány na toto sdělení nijak nereagovaly ve svých rozhodnutích a postupovaly tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a svou povinností vypořádat se s námitkami a vyjádřeními účastníku řízení. Tuto námitku uplatňoval žalobce již ve svém odvolání, žalovaný však na ní nereagoval. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nesplňuje náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů splňují náležitosti požadované § 68 správního řádu. Poukázal na znění ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že v daném případě podal žalobce u prvoinstančního správního orgánu dne 1.10.2008 prostřednictvím faxu a následně dne 7.10.2008 prostřednictvím poštovního přepravce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání. K tomu žalovaný připomněl § 47 odst. 1, § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že předmětnou žádost žalobce podal v době, kdy již k podání žádosti nebyl oprávněn, neboť platnost předešlého povolení k dlouhodobému pobytu zanikla již dne 11.9.2008 a poslední dnem lhůty byl den 29.8.2008. Nesplněním lhůty stanovené v § 47 odst. 1 citovaného zákona zaniklo jeho oprávnění podat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Lhůta pro podání žádosti je stanovena zákonem a je povinností cizince ve stanovené lhůtě žádost podat. Podle žalovaného prvoinstanční správní orgán své rozhodnutí řádně odůvodnil, vyšel ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, konkrétně popsal veškeré relevantní skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu a úvahy, kterými se při hodnocení podkladů řídil. Důkazy byly hodnoceny v celé šíři. Důvody, které vedly správní orgán k zastavení správního řízení jsou jasné a přesvědčivé. Podle žalovaného rozhodl správní orgán I. stupně v souladu se zákonem a žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání, na něž se účastníci a jejich zástupci omluvili a soud jednal v jejich nepřítomnosti, soud vyhlásil rozsudek postupem podle § 49 odst. 11 s.r.s.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) téhož zákona usnesením se také zastaví řízení, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle ust. § 37 odst. 4 téhož zákona podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálhopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Podle ust. § 40 odst. 2 téhož zákona v pochybnostech se lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.

Podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Podle ust. § 45 odst. 2 téhož zákona nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle ust. § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce předně namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, uvést další skutková tvrzení a k nim navrhnout důkazy a rozhodnutí případně zvrátit ve svůj prospěch.

K tomu z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že dne 1.10.2008 podal žalobce prostřednictvím faxu a následně dne 7.10.2008 prostřednictvím poštovního přepravce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání (dále též žádost). Platnost předchozího povolení k dlouhodobému pobytu mu skončila ke dni 11.9.2008. Správní orgán I. stupně postupoval podle § 44 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 4 téhož zákona a zahájil řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem zaměstnání (dále též dlouhodobý pobyt) dnem 7.10.2008. Usnesením ze dne 9.10.2008, č.j. CPPH-23329/ČJ-2008-63 bylo řízení podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců správním orgánem I. stupně zastaveno z důvodu, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Oblastní ředitelství Sslužby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem skupiny povolování pobytu ze dne 14.5.2008, č.j. CPUL-02188-3/ČJ-2008-0463PL-C zrušena platnost povolení pobytu za účelem zaměstnání na území ČR a od té doby pobýval žalobce na území neoprávněně bez platného víza či povolení k pobytu a není proto oprávněn k podání žádosti na území ČR. Odvolání žalobce (ze dne 15.10.2008 došlo 14.11.2008) ve znění doplnění (ze dne 15.12.2008, došlo 18.12.2008) bylo rozhodnutím Policie ČR, Služby cizinecké policie ředitelství služby cizinecké policie (ze dne 6.5.2009, č.j. CPR-309-1/ČJ-2009-9CPR-C220) zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí ze dne 9.10.2008 potvrzeno. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 3.7.2008, č.j. CPR-309-2/ČJ-2009-9CPR-C220 bylo předchozí rozhodnutí (ze dne 6.5.2009) ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 ve spojení s § 97 správního řádu zrušeno, neboť bylo zjištěno, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (ze dne 14.5.2008) bylo rozhodnutím odvolacího správního orgánu dne 12.6.2009, č.j. CPR-257-1/ČJ-2009-9CPR-C249 podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, neboť bylo shledáno, že napadené rozhodnutí o zrušení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu trpí podstatnými procesními vadami. Nato bylo dne 27.7.2008 Policií ČR, Službou cizinecké policie ředitelství služby cizinecké policie odvolání žalobce proti usnesení ze dne 9.10.2008, č.j. CPPH-23329/ČJ-2008-63, kterým bylo podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 7.10.2008 vyhověno a napadené usnesení zrušeno s tím, že se věc vrací k novému projednání správnímu orgánu, který usnesení vydal. Podáním ze dne 27.8.2009 žalobce sdělil prvoinstančnímu správnímu orgánu, že svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podal řádně a včas ve lhůtě podle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců s tím, že v případě pochybností správního orgánu o řádnosti a včasnosti lhůt žádosti upozornil na § 40 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v pochybnostech lhůta pro podání žádosti účastníkem řízení považuje za zachovalou, pokud správní orgán neprokáže opak. Uvedené žalobce sděloval s tím, že mu je tvrzeno, že podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Součástí spisového materiálu je i žádost žalobce o udělení Schengenského víza podaná dne 2.9.2009, z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobci byl vystaven výjezdní příkaz (udělení víza z moci úřední) do 31.10.2009. Usnesením ze dne 4.9.2009, č.j. CPPH-23329-10/ČJ-2008-63 (dále též prvoinstanční správní rozhodnutí v projednávané věci) bylo řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno. V odůvodnění je uvedeno, že žádost, podána dne 1.10.2008 faxem a následně dne 7.10.2008 poštovní přepravou, byla doručena prvoinstančnímu správnímu orgánu se zde uvedenými doklady (plná moc, neověřená fotokopie přední strany cestovního dokladu a pobytového štítku žalobce, formulář oznámení

změn a neověřená kopie kartičky VZP, další zákonem stanovené náležitosti nebyly do řízení doloženy). S ohledem nato, že žalobce měl platný pobyt na území ČR vyznačen v cestovním dokladu pobytovým štítkem L/NE/BC/01, č. CZE0557114 s platností do 11.9.2008, zabýval se správní orgán I. stupně přednostně oprávněnosti podání s tím, že poslední den podání žádosti o prodloužení byl den 29.8.2008, žalobce neučinil žádost ve stanovené lhůtě a své pozdní podání nijak neodůvodnil. Sdělení ze dne 27.8.2009 ze strany žalobce správnímu orgánu I. stupně tento neakceptoval s tím, že ve věci rozhoduje o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv o jeho povolení. Podáním ze dne 7.9.2009 prvoinstanční správní orgán žalobce žádal o sdělení, zda jeho žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, podaná 1.10.2008, trpí vadami či nedostatky s tím, že pokud tomu tak je, postupuje správní orgán podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vyzve cizince k jejich odstranění. Z opatrnosti žalobce správní orgán opětovně upozornil na § 40 odst. 2 správního řádu s tím, že svou žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu podal řádně a včas ve lhůtě dle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Sdělením ze dne 9.9.2009, č.j. CPPH-23329-12/ČJ-2008-63 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce, že řízení ve věci žádosti ze dne 1.10.2008 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo dne 4.9.2009 prvoinstančním správním rozhodnutím zastaveno. V odvolání ze dne 25.9.2009, které na výzvu správního orgánu I. stupně (ze dne 13.10.2009) žalobce doplnil podáním ze dne 29.10.2009, žalobce namítal obdobně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém změnil výrok prvoinstančního správního rozhodnutí způsobem shora uvedeným a přisvědčil postupu správního orgánu I. stupně s tím, že žádost nebyla podána v zákonem stanovené lhůtě a opožděné podání žádosti nelze považovat za vadu, která by správnímu orgánu ukládala povinnost vyzvat účastníka řízení k jejímu odstranění. Správní orgán I. stupně neprováděl dokazování, neboť nebyla zjištěna skutečnost, která by žádosti znemožňovala vyhovět. Důvody, které vedly správní orgán k zastavení správního řízení jsou jasné a přesvědčivé. Bylo dostatečně prokázáno, že prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nebylo prováděno dokazování, nebyl správní orgán povinen před vydáním usnesení vyrozumět účastníka o skončení dokazování a poučit je o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dále žalovaný poukázal nato, že prvoinstanční správní orgán nesprávně použil ust. § 60 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo namístě užít ust. § 47 odst. 1 s poukazem na ust. § 44a odst. 3 téhož zákona, ale vzhledem k tomu, že zákonem stanovené lhůty vztahující se k vízum či povolení dlouhodobému pobytu, rovněž i prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jsou totožné, považoval námitku žalobce v odvolání v daném případě za bezpředmětnou, neboť to nic nemění na meritě věci, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu již nebylo oprávněn.

Předně je třeba uvést, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce podal žádost prostřednictvím držitele poštovní licence ve smyslu ust. § 37 odst. 4 ve spojení s ust. § 44 odst. 1 správního řádu až dne 7.10.2008, přičemž poslední dnem podání (jak bude podrobněji uvedeno níže) byl den 29.8.2008. Jak vyplývá se shora uvedené rekapitulace spisového materiálu zabýval se správní orgán I. stupně po zahájení řízení o žádosti otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení. Jednou z těchto podmínek je včasnost podání. Poté, kdy správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce žádost včas nepodal, právem neopatřoval další podklady pro rozhodnutí o žádosti a z procesních důvodů, tj. z důvodu opožděnosti podání žádosti, řízení v souladu s ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil. Smyslem ust. § 36 odst. 3 správního řádu je, obdobně jako u tomu bylo u ust. § 33 odst. 2 správního řádu z r. 1967 (zák. č. 71/1967 Sb.), aby byla účastníku řízení dána možnost ve fázi "před vydáním rozhodnutí", tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srovnej SJS 7 A 112/2002-36). Žalobní námitka o

nezákonnosti postupu správního orgánu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu v nyní projednávané není důvodná, neboť kromě žalobcem podané žádosti a jejích příloh nebyly ve správním spise podklady, se kterými by se měl žalobce ve smyslu citovaného ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit a vyjádřit se k nim, správní orgán totiž ještě ani nepřistoupil ke shromažďování podkladů rozhodnutí a zjišťování skutečného stavu věci pro rozhodování o věci samé a řízení podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců z procesních důvodů zastavil.

Žalobce dále namítal nesprávnou aplikaci ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a tvrdil, že je na správním orgánu, aby prokázal, že žalobce nepodal svou žádost v poslední den takto počítané lhůty s tím, že pokud správní orgán toto důkazní břemeno neunes, považuje se v pochybnost lhůta za zachovanou ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu. Tvrdil, že právní úprava zákona o pobytu cizinců, jakož to *lex specialis*, je odlišná od obecného právního předpisu, jímž je správní řád, kdy se v obdobné situaci nepovažuje lhůta za zachovanou a účastník řízení musí podle § 41 odst. 4 správního řádu při žádosti o navrácení v předešlý stav prokazovat překážku a nezaviněné závažné důvody. Žalobce rovněž konstatoval, že správní orgán I. stupně opakovaně upozorňoval na skutečnost, že žádost podal řádně a včas ve lhůtě dle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců a tvrdil, že žalovaný se touto námitkou vznesenou již v odvolání v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a nesplňuje náležitosti § 68 odst. 3 správního řádu.

K tomu soud poukazuje na shora popsany skutkový stav, vyplývající z obsahu spisového materiálu a z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podle kterého žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v rozporu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy po lhůtě, neboť platnost předešlého povolení k dlouhodobému pobytu žalobci zanikla již dne 11.9.2008. Nejpozději tak mohl žalobce podat svou žádost ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů, tj. dne 29.8.2008. Soud přisvědčuje žalobci, že ust. § 47 zákona o pobytu cizinců je *lex specialis* k obecné právní úpravě zakotvené ve správním řádu ale zdůrazňuje, že zmíněné ust. § 47 odst. 1 neupravuje důkazní břemeno správního orgánu prokázat, že účastník řízení nepodal svou žádost včas a že v případě pochybností se má lhůta za zachovanou ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu, jak žalobce tvrdí. K tomu je třeba uvést, že žalobce žádné důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě netvrdil a neoznačil. Neobstojí tak žalobcův poukaz na opakovaná sdělení v průběhu správního řízení (ze dne 28.8.2009 a ze dne 7.9.2009), že žádost podal řádně a včas ve lhůtě dle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, neboť takové tvrzení nelze považovat za tvrzení existence důvodů na vůli cizince nezávislých, jak je má na mysli ust. § 47 odst. 1 větu druhá zákona o pobytu cizinců, tj. tak, aby bylo patrné, jaké důvody má cizinec na mysli. Za tohoto stavu nemohlo dojít k přenesení důkazního břemene o existenci důvodů ve smyslu ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců z žalobce na správní orgán.

Pokud žalobce poukazoval na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že se žalovaný nevypořádal s touto námitkou, která byla uplatněna v odvolání a že jeho rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, soud ani tuto námitku nepovažuje za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí je nadevší pochybnost zřejmé, z jakých skutkových okolností správní orgán II. stupně při přezkumu odvolání vyšel, jak tyto hodnotil a jaký právní názor ve vztahu k tvrzenému nezákonnému postupu správního orgánu I. stupně v rozporu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný učinil. Rozhodnutí žalovaného je velmi podrobné, srozumitelné, řádné odůvodněné a zcela v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z jeho obsahu je patrné stanovisko, jaké k této odvolací námitce žalobce zaujal, když meritem

odvolání bylo stejně jako v žalobě tvrzení, že správní orgán I. stupně a žalovaný postupovali v rozporu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž podrobně odůvodnil, proč považuje za nesprávné užití ust. § 60 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správním orgánem I. stupně na místo správného užití ust. § 47 odst. 1 ve spojení s § 44a odst. 3 téhož zákona a aplikoval užití těchto právních předpisů na zjištěný skutkový stav. K tomu soud připomíná, že na rozhodování správních orgánů obou stupňů je třeba hledět jako na jeden celek. Žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu právem uvážil k odvolací námitce žalobce, že žádost žalobce o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu nebyla podána včas a s poukazem na příslušné právní předpisy v souladu se zákonem odvolání žalobce zamítl.

Soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno a žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.